

A költőnő kölyökkutya kora után

Szlukovényi Katalin-laudáció

Akkoriban még kizárólag szonetteket írt. Hibátlanokat, persze verstanilag. Már ez is meglepően idegesítő volt, kicsi, helyes lány, aki majdnem mindent tud. Majdnem mindent, mert a technikát, a munkaeszközt hamar elsajátította. Ekkor még gimnazista volt. Aztán jött az élet rá eső része, és azzal is jól boldogult, elsajátította az ahhoz szükséges tapasztalatokat, versei szerint legalábbis. Nő lett belőle, erről árulkodnak a versei. A látszólag lényegtelen, fontos dolgokról próbál versbeszélni. És amikor kell, hallgatni is tud. Ezt nagyon fontosnak tartja az őt laudáló középkorú indián. A szerelemről énekel még akkor is, ha roppant szimpatikusan rendre kölyökkutya-metaforákkal álcázza. Egy komoly nő beszél precízen megírt versekben nőisége büszke viseléséről, ami mégis kislányossá teszi. Beszél róla, tehát elárulja magát, a korát is. Mert a versek alapján sose találánk ki, mennyi idős. Fial költőnő, lehet tizenkilenc és fél vagy éppen ötvenegy éves is. Mert élettapasztalattal rendelkezik már, életszeretete pedig átsüt a sorokon. Kedvem lenne hosszasan csak idézni, hogy jobban érezzük, miről beszél a laudáló, de itt ülnék óráig. Bár szerintem élveznék. Rengeteg remek részlet csillantatható a verseiből. Egy-egy rövid példát mégis muszáj felmutatni. Az érettségre: „a híg fény áru-lása”. Bármelyik halott nagy költőnk szívesen kopirájtolná vagy koppintaná, az biztos. Vagy amikor lányként dalol az adott helyzetben:

*fogmosás közben meztelen
combomra hull egy hajszál
csiklandoz éppen ott ahol
a múltkor simogattál
a lefolyón át elcsorog
a szennyes víz emléktelen
ha nem vagy velem ne legyél
hiányod által sem jelen*

Az élet valóban megérkezett Szlukovényi Katalin költészetébe, megrázó önismerettel ír „fényefosztott reggelek”-en is arról, hogy „nem harcoltam, így győztél le, világ”. Már majdnem megrázó ez a bölcsesség. Ahogy a szerelemről is megállapítja: „Elképzelted, és jön, és nem olyan”. Egészen olyan felismerés, mint a „villanásnyi ég”. Egy pillanatra megvilágosul a sötét. A fejünkben és a szívünkben lévő káoszban a rend. És amúgy elegánsan vicces is szokott lenni. Jók és nagyon rá jellemzőek, játékosak a rímei. Mint pl.: „fú a szél / fél a szű / fél-eszű”. De nézhetünk mást is, *Egy kis reggeli nonszenszet*:

*Repül a, repül a csótány,
repül a, repül a heringfarok,
ilyenkor reggel jó ám
tartani tőlem, ha feszült vagyok.*

*Repül a, repül a bögre,
ripityára megy a mozaikon,
megyünk a hatról az ötre,
sohase leszek így moziikon.*

Nem baj, nem bánjuk. A bögrét és hogy nem lesz moziikon. Azt viszont reméljük, hogy még sokáig lesz Szlukovényi Katában „annyi bizalom a Teremtés iránt, hogy verset” tudjon írni! „...rögzíteni papíron a percet”. Ahogy múlik, ahogy telik. „Pont, mint a versírás.”

*

Szeretettel gratulálunk a győri költőnőnek, az egykori révais gimnazistának, hogy két kiérlelt kötete és jó pár remek fordítása után végre a Radnóti-díjat is magáénak tudhatja, hiszen megérdemelte, megérdemli!